

Dreptul la replică la recenzia domnului Constantin Tudorache la volulmul „Epigrame ilustrate”

Lumea epigramei, deși eterogenă și plină de oameni cu personalitate, discriminată din punct de vedere literar, se bucură totuși, în ciuda unor inerente frecuşuri, de o solidaritate de breaslă.

Există respect, relații cordiale, cărți comune, sprijin reciproc, dar fără a face rabat de la calitate. Greșelile de prozodie sunt taxate cu exigență în spirit constructiv. Când cineva îți face o observație justificată, este o dovadă că respectiva persoană ți-a citit cu atenție textul și dorește ca acesta să dobândească o formă ireproșabilă.

Am fost și sunt deschis la sfaturi, critici și dacă sunt justificate mă conformez mulțumindu-i celui care m-a interpellat sau dimpotrivă, dacă observațiile sunt nejustificate îmi prezint în mod civilizată contraargumentele.

Există totuși o persoană care face o notă discordantă, care și-a făcut o meserie în a face critici și aprecieri neprincipiale și pe care, culmea, confrății îl acceptă ca un rău necesar.

L-am întâlnit pe domnul Constantin Tudorache la un festival de umor și în momentul în care m-a văzut, m-a întrebat răstit ce caut acolo. I-am răspuns foarte intimidat că m-am rătăcit și am ajuns acolo probabil din greșeală. A insistat și m-a întrebat ce motto am avut în concurs. I-am spus și a replicat că a greșit la jurizare, crezând că lucrarea mea e a lui Nicolae Bunduri. I-am mulțumit pentru compliment și întrucât a dat note foarte mici tuturor concurenților, l-am întrebat ce notă și-ar da la propriile epigrame. Mi-a răspuns că maximum 7.

Sunt de acord cu dânsul, îi dau dreptate, este un epigramist de talie medie dar în mod surprinzător își permite să facă aprecieri total nelalocul lor asupra operelor tuturor confrăților.

Întrucât îi lipsesc cu desăvârșire propriile judecăți folosește în mod exagerat citate din diverși oameni de seamă, dar asta denotă numai o bună ținere de minte.

Volumul de epigrame „Epigrame ilustrate ” conține 100 de așa zise „carigrame”, adică epigrame care se împletesc conceptual cu o caricatură și alte 500 de epigrame la diverse teme.

Domnul Tudorache nu se mulțumeste să îmi vâneze greșelile. El vrea să demoleze această carte, pe durata a șapte pagini, dovedindu-se a fi în stare să omoare musca, cu barosul.

În viziunea mea și nu numai a mea, cartea este o raritate, fiind printre puținele de acest gen și de această întindere.

Dar domnul Tudorache nu găsește nici un element pozitiv. Dimpotrivă. Nimic nu este pe placul lui:

-de ce caricatura prefațatorului Nicolae Bunduri este lângă prefață, la începutul cărții?

-de ce am folosit două tipuri de fonturi? Îi răspund aici, e simplu, pentru a folosi integral spațiul, fiindcă sunt epigramist și nu vânzător de hîrtie.

-de ce caricaturile nu au aceeași mărime? Fiindcă așa le-a făcut autorul, unele pe lungul foii și altele pe latul foii.

-La 600 de epigrame mi-a găsit două epigrame care se repetă. A opinat că nu am avut destule epigrame și am făcut-o intenționat. Îl anunț că am peste 6000 de epigrame, iar în cele 5 cărți de epigramă am publicat doar 2200. Sunt epigrame originale și nu trimise la concursuri.

-Mi-a găsit vreo 20 de aritmii. Mea culpa. Opinez că la 600 de epigrame e un scor excelent. Nu am pretenția că aș fi perfect.

-Mă acuză că nu mi-a înțeles o serie de epigrame. Este explicabil, sunt mult mai subtil ca dânsul și în plus am și simțul umorului.

Concluzia finală este că această carte este o catastrofă. E părerea dânsului, eu nu mi-am propus să scriu o carte pe placul său, ci pe placul publicului larg, toate aceste caricaturi au primit aprecieri pozitive, pe rețelele de socializare.

Ba mai mult, într-o lună, va apărea volumul doi, la care voi aplica aceeași rețetă. Să fie liniștit, nu voi apela la dânsul pentru prefață.

În final, pentru a-l determina să-și facă o autoanaliză, voi alătura o fabulă scrisă de un mare fabulist contemporan, David Valentin, despre unii care au o părere mult prea bună despre propria persoană și își arogă dreptul de a trata cu dispreț și cinism confrății.

Bineînțeles că persoanele de față se exclud!

Ornitologică

Un papagal își etala cu fală
Memoria, pe drept fenomenală,
Înregistând, cum ne spunea poetul,
Ce ciripește-n codru păsăretul.
Era în stare să îți reproducă,
Cum se iubesc în zbor un cuc și-o cucă,
Ba chiar și ce cu jale-a ciripit,
O mierlă ce de-un secol a murit.
A stat pitit o vreme la cutie,
Apoi vocal și scris, din colivie,
Cu obstință, rău și îngâmfat,
Pe toți vecinii săi i-a acuzat,
C-au plagiat și-au folosit din plin,
Citate-ntregi ce nu le aparțin.
Aceștia-au dat întâi mărunt din buze,
Apoi au început să se amuze,
Ba chiar au început, de-o vreme-ncoace,
Pe papagal să îl contraatace.
Acesta, cam surprins la început,

A devenit subit, aproape mut,
Ca vreun dușman cu limbă otrăvită,
Să nu-i impute vorba folosită.

Morala

Când o cultură are multe falii,
Vremelnic, ies în față papagalii!

David Valentin